

Camilla Lackberg

12 εκατομμύρια
αντίτυπα
παγκοσμίως

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Πρώτη έκδοση: 10.000 αντίτυπα

Η γοργόνα

Από τη συγγραφέα της σειράς μπεστ σέλερ
με τον επιθεωρητή Πάτρικ και την Ερίκα

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Το ήξερε πως αργά ή γρήγορα θα έβγαινε πάλι στο φως. Κάτι τέτοιο δεν μπορούσες να το κρύψεις. Κάθε λέξη τον είχε φέρει πιο κοντά στο ακατονόμαστο, στο τρομακτικό. Σε αυτό που είχε προσπαθήσει τόσο πολλά χρόνια να κρατήσει απωθημένο.

Τώρα δεν μπορούσε να τρέχει άλλο σαν φυγάς. Ένωσε το πρωινό αεράκι να γεμίζει τα πνευμόνια του καθώς περπατούσε όσο γρηγορότερα μπορούσε. Η καρδιά βροντοχτυπούσε στο στήθος του. Δεν ήθελε να πάει εκεί, αλλά έπρεπε να πάει. Έτσι, είχε αφήσει την τύχη να αποφασίσει. Αν ήταν κάποιος εκεί, θα τα έλεγε όλα. Αν όχι, θα συνέχιζε για τη δουλειά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Όταν όμως χτύπησε, η πόρτα άνοιξε. Μπήκε μέσα και προσπάθησε να διακρίνει κάτι στο αμυδρό φως, μισοκλείνοντας τα μάτια. Δεν ήταν το άτομο που περίμενε να συναντήσει αυτό που στεκόταν μπροστά του. Άλλο άτομο ήταν.

Τα μακριά της μαλλιά κυμάτιζαν ρυθμικά κατά μήκος της πλάτης της όταν την ακολουθούσε στο διπλανό δωμάτιο. Εκείνος άρχισε να μιλάει, να κάνει ερωτήσεις. Οι σκέψεις στροβιλίζονταν όλο και περισσότερο. Τίποτε δεν ήταν όπως φαινόταν. Ήταν λάθος, αλλά και σωστό συνάμα.

Ξαφνικά εκείνος σώπασε. Κάτι τον είχε βρει στο ύψος του διαφράγματος με τέτοια δύναμη που έκανε τις λέξεις να κοπούν στα δυο. Έστρεψε το βλέμμα του προς τα κάτω. Είδε το αίμα που άρχισε να ξεχύνεται μόλις τραβήχτηκε το μαχαίρι από την πληγή. Και μετά άλλη μια μαχαίριά, άλλος, καινούργιος πόνος. Και η λεπίδα που κινούνταν μέσα στο κορμί του.

Κατάλαβε ότι είχαν τελειώσει όλα. Ότι όλα θα τελείωναν εδώ, παρόλο που είχε τόσο πολλά να κάνει ακόμη, να δει, να

ζήσει. Ταυτόχρονα, υπήρχε και ένα είδος δικαιοσύνης σε όλα αυτά. Δεν του άξιζε η καλή ζωή που είχε, όλη η αγάπη που είχε απολαύσει. Όχι έπειτα από αυτό που είχε κάνει.

Όταν ο πόνος παρέλυσε όλες τις αισθήσεις του και το μαχαίρι έμεινε ακίνητο, ήρθε και το νερό. Η κίνηση, ίδιο λίγνισμα βάρκας. Κι όταν η ψυχρή θάλασσα τον αγκάλιασε, εκείνος δεν ένιωθε τίποτα πια.

Το τελευταίο που θυμόταν ήταν τα μαλλιά της. Μακριά, σκούρα.

«Τρεις ολόκληροι μήνες περάσανε. Γιατί δεν τον βρίσκετε;»

Ο Πάτρικ Χέντστρεμ περιεργάστηκε τη γυναίκα μπροστά του. Φαινόταν πιο αφρόντιστη και πιο κουρασμένη κάθε φορά που την έβλεπε. Ερχόταν στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε κάθε βδομάδα. Κάθε Τετάρτη. Κι αυτό το έκανε από τότε που είχε εξαφανιστεί ο άντρας της, στις αρχές του Νοέμβρη.

«Κάνουμε ό,τι μπορούμε, Σία. Το ξέρεις αυτό».

Εκείνη έγνεψε χωρίς να πει κουβέντα. Τα χέρια της, που τα είχε ακουμπισμένα στα γόνατα, έτρεμαν ελαφρά. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Δεν ήταν πρώτη φορά που ο Πάτρικ έβλεπε αυτή την εικόνα.

«Δεν πρόκειται να γυρίσει πίσω, έτσι δεν είναι;» Τώρα δεν έτρεμαν μόνο τα χέρια της αλλά και η φωνή, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να καταπνίξει την παρόρμηση να σηκωθεί, να κάνει τον γύρο του γραφείου και να πάρει στην αγκαλιά του την εύθραυστη γυναίκα. Ήταν υποχρεωμένος να συμπεριφέρεται επαγγελματικά, έστω κι αν οι κανόνες επαγγελματικής συμπεριφοράς δεν συμφωνούσαν με την επιθυμία του να την προστατεύσει. Συλλογίστηκε πώς έπρεπε να της απαντήσει. Στο τέλος πήρε μια βαθιά ανάσα:

«Όχι, δεν το νομίζω».

Εκείνη δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Αλλά ο Πάτρικ είδε πως αυτό που είχε πει απλώς επιβεβαίωνε αυτό που η Σία Σέλνερ ήδη γνώριζε. Ο σύζυγός της δεν θα επέστρεφε ποτέ στο σπίτι. Στις τρεις Νοεμβρίου ο Μάγκνους είχε σηκωθεί στις εξίμισι, έκανε ντους, ντύθηκε, χαιρέτησε τα δύο του παιδιά και τη γυναίκα του. Λίγο μετά τις οχτώ τον είχαν δει να φεύγει από το σπίτι για να πάει στη δουλειά του στα Παράθυρα Τάνουμ.

Έπειτα κανείς δεν ήξερε πού πήγε. Δεν συνάντησε ποτέ τον συνάδελφο με το αμάξι του οποίου πήγαιναν και οι δύο στη δουλειά. Κάπου ανάμεσα στο σπίτι του, στην περιοχή κοντά στο αθλητικό κέντρο και στο σπίτι του συναδέλφου, στο μίνι γκολφ της Φιελμπάκα, εξαφανίστηκε.

Κάθισαν και εξέτασαν όλη τη ζωή του. Είχαν στείλει ένα δελτίο αναζήτησης σε όλα τα τμήματα των γύρω περιοχών, μίλησαν με πάνω από πενήντα άτομα, τόσο από τον χώρο εργασίας όσο και από την οικογένεια, τους φίλους και τους γνωστούς του. Έψαξαν για χρέη από τα οποία πιθανώς να θέλησε να ξεφύγει, οτιδήποτε θα μπορούσε να εξηγήσει γιατί ένας συνετός σαραντάρης, ο οποίος είχε σύζυγο και δύο παιδιά στην εφηβεία, εξαφανίστηκε μια μέρα στα καλά καθούμενα. Δεν βρήκαν τίποτα όμως. Δεν υπήρχαν στοιχεία που να δείχνουν ότι είχε φύγει στο εξωτερικό, ούτε είχε γίνει καμία ανάληψη από τον κοινό τους λογαριασμό, του ίδιου και της γυναίκας του, στην τράπεζα. Ο Μάγκνους Σέλνερ είχε γίνει απλώς ένα φάντασμα.

Όταν ο Πάτρικ συνόδευσε τη Σία έξω και επέστρεψε, πέρασε και χτύπησε διακριτικά την πόρτα της Πάουλα Μοράλες. «Πέρασε» ακούστηκε μεμιάς και εκείνος μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Η γυναίκα του ήταν πάλι;»

«Ναι» είπε ο Πάτρικ με έναν αναστεναγμό και κάθισε στην καρέκλα μπροστά από το γραφείο της Πάουλα. Έβαλε τα πόδια του πάνω στο τραπέζι, αλλά έπειτα από ένα άγριο βλέμμα που του έριξε η συνάδελφος, τα κατέβασε πάραυτα.

«Πιστεύεις ότι είναι νεκρός;»

«Ναι, δυστυχώς» είπε ο Πάτρικ. Εξέφραζε για πρώτη φορά φωναχτά τον φόβο που είχε από τις πρώτες μέρες της εξαφάνισης του Μάγκνους. «Τα ελέγξαμε όλα και ο άνθρωπος αυτός δεν είχε κανέναν από τους συνήθεις λόγους να εξαφανιστεί.

Φαίνεται απλώς ότι έφυγε από το σπίτι και μετά... έγινε καπνός!»

«Πτώμα όμως δεν υπάρχει».

«Όχι, πτώμα δεν υπάρχει» είπε ο Πάτρικ. «Και πού να πας να ψάξεις; Δεν μπορούμε να οργώσουμε όλο τον βυθό της θάλασσας ούτε να οργανώσουμε αλυσίδες αναζήτησης στα δάση έξω από τη Φιελμπάκα. Απομένει να σταυρώσουμε τα χέρια και να ελπίζουμε ότι κάποιος θα τον βρει. Ζωντανό ή όχι. Γιατί τώρα δεν ξέρω πώς πρέπει να συνεχίσουμε. Και δεν ξέρω τι να πω όταν εμφανίζεται η Σία εδώ κάθε βδομάδα και περιμένει να έχουμε κάνει κάποια πρόοδο».

«Είναι απλώς ο τρόπος με τον οποίο χειρίζεται την κατάσταση. Για να νιώθει και η ίδια ότι κάνει κάτι αντί να κάθεται στο σπίτι και να περιμένει. Ξέρω ότι κι εμένα θα έσπαγαν τα νεύρα μου». Η Πάουλα έριξε μια ματιά στη φωτογραφία που είχε δίπλα στον υπολογιστή.

«Ναι, ξέρω» είπε ο Πάτρικ. «Αλλά ακόμα κι αυτό δεν βοηθάει την κατάσταση».

«Όχι, δεν βοηθάει».

Έπεσε σιωπή για λίγο μέσα στο μικρό υπηρεσιακό δωμάτιο. Ο Πάτρικ σηκώθηκε.

«Δεν έχουμε παρά να ελπίζουμε ότι θα εμφανιστεί κάποια στιγμή. Με οποιονδήποτε τρόπο».

«Ναι, έχεις δίκιο» είπε η Πάουλα. Αν και ο τόνος της φωνής της πρόδιδε την ίδια απογοήτευση που υπήρχε και στη φωνή του Πάτρικ.

«Χοντρομπαλού!»

«Κοίτα ποια μιλάει!» Η Άννα κοίταξε την αδελφή της και έγνεψε με νόημα προς την κοιλιά της.

Η Ερίκα Φαλκ έστριψε ώστε να βλέπει τη μια πλευρά της στον καθρέφτη, ακριβώς όπως η Άννα, και αναγκάστηκε να συμφωνήσει. Μα τον Θεό, ήταν τεράστια. Έμοιαζε σαν μια γιγάντια κοιλιά, με λίγο Ερίκα πάνω της, έτσι για τα μάτια. Και έτσι ένιωθε. Όταν ήταν έγκυος στη Μάγια το σώμα της ήταν ένα θαύμα λυγεράδας, συγκριτικά. Αλλά τούτη τη φορά είχε δύο μωρά στην κοιλιά της.

«Ξέρεις, δεν σε ζηλεύω καθόλου» είπε η Άννα με την ωμή ειλικρίνεια της μικρότερης αδελφής.

«Α, σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτό» είπε η Ερίκα και την έσπρωξε λίγο με την κοιλιά. Η Άννα τής το ανταπέδωσε και λίγο έλειψε να χάσουν και οι δύο την ισορροπία τους. Κούνησαν τα χέρια τους στον αέρα για να ξαναβρούν το κέντρο βάρους, αλλά άρχισαν να γελούν τόσο πολύ που αναγκάστηκαν να καθίσουν στο πάτωμα.

«Αυτό πρέπει να είναι φάρσα!» είπε η Ερίκα και σκούπισε μερικά δάκρυα από την άκρη των ματιών της. «Κανέναν άνθρωπο δεν μπορεί να έχει τέτοια εμφάνιση. Είμαι σαν διασταύρωση Μπαρμπαπαπά και εκείνου του τύπου στο σκετς των Μόντι Πάιθον που σκάει μόλις τρώει μια σοκολάτα μέντας».

«Θα σου είμαι αιώνια ευγνώμων για τα δίδυμά σου, γιατί τώρα νιώθω σαν συλφίδα δίπλα σου».

«Παρακαλώ» αποκρίθηκε η Ερίκα και έκανε μια προσπάθεια να σηκωθεί. Δεν τα κατάφερε.

«Περίμενε, θα σε βοηθήσω εγώ» είπε η Άννα, αλλά έχασε κι αυτή τη μάχη με τον νόμο της βαρύτητας και έπεσε στα

μαλακά ξανά. Κοιτάχτηκαν και οι δύο και, σαν να το είχαν συμφωνήσει, φώναξαν ταυτόχρονα: «Νταν!».

«Ναι, τι είναι;» ακούστηκε από τον κάτω όροφο.

«Δεν μπορούμε να σηκωθούμε!» φώναξε η Άννα.

«Τι είπες;» αντιγύρισε ο Νταν.

Τον άκουσαν να ανεβαίνει τη σκάλα και να έρχεται προς την κρεβατοκάμαρα όπου βρίσκονταν και οι δυο τους.

«Μα τι κάνετε;» ρώτησε εκείνος γελώντας σαν είδε τη συμβία του και την κουνιάδα του στο πάτωμα μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη του τοίχου.

«Δεν μπορούμε να σηκωθούμε» είπε η Ερίκα με όση σοβαρότητα μπόρεσε να επιστρατεύσει και του άπλωσε το χέρι.

«Περίμενε να πάω να φέρω το κλαρκ» είπε ο Νταν και προσποιήθηκε ότι έκανε μεταβολή για να πάει πάλι κάτω.

«Για πρόσεξε καλά» είπε η Ερίκα, ενώ η Άννα γελούσε τόσο πολύ που αναγκάστηκε να ξαπλώσει ανάσκελα.

«Εντάξει, ίσως να τα καταφέρουμε κι έτσι». Ο Νταν έπιασε το χέρι της Ερίκα για να την τραβήξει. «Έει ωπ!»

«Κόψε τα ηχητικά εφέ, σε παρακαλώ».

Η Ερίκα σηκώθηκε με κόπο.

«Διάβολε, πόσο τεράστια είσαι!» έκανε ο Νταν, και η Ερίκα τού έριξε μία στο μπράτσο.

«Το έχεις πει αυτό ήδη εκατό φορές και δεν είσαι ο μόνος. Μπορείς να σταματήσεις να μιλάς συνέχεια γι' αυτό και να επικεντρωθείς στη δική σου χοντρομπαλού;»

«Πολύ ευχαρίστως». Ο Νταν τράβηξε και την Άννα να σηκωθεί και άρπαξε την ευκαιρία να της δώσει ένα γερό φιλί στο στόμα.

«Να πιάσετε κάνα δωμάτιο, άμα θέλετε να κάνετε τέτοια» είπε η Ερίκα και παραμέρισε με μια σπρωξιά τον Νταν.

«Μα δικό μας είναι αυτό το δωμάτιο» είπε ο Νταν και φίλησε ξανά την Άννα.

«Ωραία, τότε ας επικεντρωθούμε στον λόγο για τον οποίο βρίσκομαι εδώ» είπε η Ερίκα και πήγε στην γκαρνταρόμπα της αδελφής της.

«Δεν ξέρω γιατί νομίζεις ότι μπορώ να σε βοηθήσω» είπε η Άννα και ακολούθησε αδέξια την Ερίκα. «Δεν νομίζω ότι έχω κάτι που να σε χωράει».

«Δεν έχεις, αλλά εγώ τι θα κάνω;» Η Ερίκα άρχισε να ψάχνει τα ρούχα στις κρεμάστρες. «Το πάρτι για την παρουσίαση του βιβλίου του Κρίστιαν είναι απόψε και η μόνη επιλογή ενδυμασίας για μένα είναι η ινδιάνικη σκηνή της Μάγια».

«Εντάξει, εντάξει, κάτι θα βρούμε τότε. Το παντελόνι που φοράς φαίνεται μια χαρά και νομίζω πως έχω μια μπλούζα που ίσως να σε χωράει. Εμένα μου ήταν μεγάλη, εν πάση περιπτώσει».

Η Άννα έβγαλε μια μοβ τουνίκ με κεντήματα από την γκαρνταρόμπα. Η Ερίκα έβγαλε το φανελάκι της και με τη βοήθεια της Άννας πέρασε την τουνίκ πάνω από το κεφάλι της. Το να την τραβήξει όμως πάνω από την κοιλιά ήταν σαν να έφτιαχνε λουκάνικο, από εκείνα τα μεγάλα, αλλά τα κατάφερε. Στράφηκε προς τον καθρέφτη και κοίταξε επικριτικά το είδωλό της.

«Υπέροχη είσαι» είπε η Άννα, και η Ερίκα τής απάντησε με ένα γρύλισμα. Με τον όγκο που είχε αποκτήσει το σώμα της, εκείνο το «υπέροχη» της φαινόταν εντελώς ουτοπικό, αλλά τουλάχιστον έδειχνε αρκετά αξιοπρεπής και σχεδόν ντυμένη.

«Εντάξει είναι» είπε και έκανε μια προσπάθεια να βγάλει την μπλούζα μόνη της πριν τα παρατήσει και αφήσει την Άννα να τη βοηθήσει.

«Πού γίνεται αλήθεια το πάρτι;» ρώτησε η Άννα καθώς ίσιωνε την τουνίκ και την κρεμούσε ξανά στην κρεμάστρα.

«Στο Grand Hotel».

«Ευγενικό εκ μέρους του εκδοτικού οίκου να οργανώσει

πάρτι παρουσίασης για έναν που κάνει ντεμπούτο» είπε η Άννα και πήγε προς τη σκάλα.

«Είναι πέρα για πέρα ενθουσιασμένοι. Και οι προπαραγγελίες είναι πολύ καλές για πρώτο βιβλίο, οπότε το κάνουν πολύ ευχαρίστως. Και θα υπάρξουν θετικές κριτικές από τον Τύπο, καταπώς άκουσα από τον εκδότη μας».

«Ποια είναι η δική σου άποψη για το βιβλίο; Υποθέτω ότι σου άρεσε, αλλιώς δεν θα το είχες προτείνει στον εκδότη. Αλλά πόσο καλό είναι τελικά;»

«Είναι...» Η Ερίκα το σκέφτηκε λίγο καθώς κατέβαινε προσεκτικά τα σκαλιά ακριβώς πίσω από τη μικρότερη αδελφή της. «Είναι μαγικό. Σκοτεινό και όμορφο, ανησυχητικό και δυνατό και... ναι, μαγικό είναι ο καλύτερος τρόπος να το περιγράψω».

«Ο Κρίστιαν πρέπει να είναι τρελός από τη χαρά του».

«Ναι... είναι». Η Ερίκα μίλησε κάπως διστακτικά καθώς κατευθυνόταν με βήμα οικείο στην κουζίνα και άρχισε να γεμίζει την καφετιέρα. «Ναι, μάλλον είναι. Και ταυτόχρονα...» Σταμάτησε για να μη χάσει το μέτρημα των κουταλιών καφέ που έβαζε στο φίλτρο. «Χάρηκε πάρα πολύ όταν έγινε δεκτό το βιβλίο του, αλλά φαίνεται πως η δουλειά με το βιβλίο αυτό σκάλισε αναμνήσεις. Δύσκολο να πω, δεν τον γνωρίζω τόσο καλά εδώ που τα λέμε. Και ειλικρινά δεν ξέρω γιατί ρώτησε εμένα, αλλά εγώ φυσικά τον βοήθησα όταν μου το ζήτησε. Έχω αναμφίβολα κάποια εμπειρία στο διάβασμα και την επιμέλεια χειρογράφων, παρόλο που εγώ δεν γράφω μυθιστορήματα. Και στην αρχή πήγαν όλα πολύ καλά, ο Κρίστιαν ήταν θετικός και ανοιχτός σε κάθε πρόταση. Αλλά στο τέλος με απέφευγε μερικές φορές όταν ήθελα να συζητήσουμε κάποια πράγματα. Δεν μπορώ να το καταλάβω. Αλλά είναι λίγο εκκεντρικός τύπος, ίσως να είναι αυτό μόνο».

«Τότε βρήκε το σωστό επάγγελμα» είπε με απόλυτη σοβαρότητα η Άννα, και η Ερίκα στράφηκε προς το μέρος της.

«Δηλαδή εγώ τώρα δεν είμαι μόνο χοντρή, είμαι και εκκεντρική από πάνω;»

«Μην ξεχνάς το αφηρημένη». Η Άννα έγνεψε προς την καφετιέρα που η Ερίκα είχε μόλις βάλει σε λειτουργία. «Ξέρεις, γίνεται καλύτερος ο καφές αν βάλεις και νερό στη μηχανή».

Η καφετιέρα έβγαλε έναν ήχο σαν να συμφωνούσε, και η Ερίκα, αφού κοίταξε άγρια την αδελφή της, πήγε και την έκλεισε.

Ο ΕΝΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Το όνειρο του Κρίστιαν Τιντέλ έγινε πραγματικότητα: το πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο *Η γοργόνα* εκδίδεται και παίρνει εξαιρετικές κριτικές. Όμως τη μεγάλη βραδιά της πρώτης παρουσιάσής του, ο Κρίστιαν καταρρέει... Η Ερίκα, που τον βοήθησε στη συγγραφή του βιβλίου του, ανακαλύπτει τι προκάλεσε αυτή την αντίδραση. Μια ανθοδέσμη που συνοδευόταν από ένα απειλητικό μήνυμα, το οποίο μάλιστα δεν ήταν το πρώτο...

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟ ΝΑ ΠΑΙΞΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝ;

Στο μεταξύ ένας από τους στενότερους φίλους του Κρίστιαν αγνοείται εδώ και μερικούς μήνες. Ο επιθεωρητής Πάτρικ και η ομάδα του δεν έχουν καταφέρει να διαπιστώσουν τι του έχει συμβεί, ώπου οι χειρότερες υποψίες τους επιβεβαιώνονται. Ποιος όμως ήθελε να σκοτώσει τον φιλήσυχο οικογενειάρχη Μάγκνους;

Η Ερίκα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στον πειρασμό να κάνει τη δική της έρευνα στο παρελθόν του Κρίστιαν, για να βοηθήσει τον φίλο της. Όταν αποκάλυπεται ότι ο Κρίστιαν δεν είναι ο μόνος που λαμβάνει απειλητικά γράμματα, τα πράγματα περιπλέκονται, και ο Πάτρικ με την Ερίκα θα χρειαστεί να συνδυάσουν τις προσπάθειές τους για να εξιχνιάσουν το μυστήριο.

[Οικογενειακή ζωή και αστυνομική έρευνα, παρόν και παρελθόν, επικίνδυνες καταστάσεις και κωμικά στοιχεία: ένας καταπληκτικός συνδυασμός, η τέλεια ισορροπία από τη σκανδιναβή βασίλισσα των μπεστ σέλερ.] HALLANDSPOSTEN

«Η ΓΟΡΓΟΝΑ» ΞΕΠΕΡΑΣΕ ΤΑ 500.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΟΝΟ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

ISBN 978-960-566-377-3

9 789605 663773
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6377

NEO APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(ΜΟΝΟ ΓΙΑ IPAD)